

něhož hlavní otázka má směřovati k tomu: »Je-li obžalovaný vinen, že spáchal čin, položený za základ obžalobě?«, jednak §u 319 tr. z., dle něhož dlužno mimo jiné v případě, bylo-li tvrzeno, že tu byl stav, který by vylučoval trestnost, dáti otázku, odpovídající tomuto tvrzení, totiž otázku dodatkovou, jaké se dle třetího odstavce §u 323 tr. ř. kladou jen pro případ kladné odpovědi na jinou otázku (v tomto případě na otázku hlavní). Také porotcové zachovali se tudíž jen dle příslušných ustanovení trestního řádu, když, zodpověděvše kladně (12 hlasy) otázku hlavní, přikročili k zodpovězení otázky dodatečné. Není zákonného předpisu, který by je byl nutil zodpovídati v témž poměru hlasů, v němž odpovíděli na otázku dodatkovou, již otázku hlavní, naopak bylo jim volno a odpovídalo opět jen předpisům trestního řádu, najmě §u 323 tr. ř., když svému předsvědčení o tom, zda obžalovaný jednal v pomatení smyslů, v němž si činu svého nebyl vědom, zda byl tu tedy stav, který by trestnost jeho činu vylučoval, propůjčili výrazu teprve v odpovědi na otázku dodatkovou. V tom, že poměr hlasů, v němž se tak stalo, byl by měl při zodpovězení otázky hlavní v zápětí sprostění obžalovaného z obžaloby, nelze tudíž spatřovati ani nejasnost ani vnitřní rozpor výroku porotců, nýbrž v obojí odpovědi prostý důsledek příslušných předpisů zákonných. Není proto zmateční stížnost v právu ani, dovozuje-li, že bylo povinností porotního soudu zahájiti o výroku porotců řízení dle §u 331 tr. ř. (řízení moniturní), a postrádá konečně vší podstaty i námitka, uplatňovaná zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 344 tr. ř. v ten smysl, že rozhodnutím soudu o otázce, zda spáchal obžalovaný zločin vraždy úmyslně a vědomě, byl porušen zákon. Jeť námitka tato zbudována na výtce, činěné zmateční stížností u provádění důvodu zmatečnosti čís. 9 §u 344 tr. ř. a uplatňována v bezprostřední souvislosti s touto výtkou tak, že, je-li, jak doličeno, neodůvodněna tato výtka, postrádá důsledně všeho oprávnění i námitka důvodu zmatku čís. 10.

Čís. 1082.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Ku založení zločinné kvalifikace dle druhého odstavce §u 11 lich. zák. stačí, že pachatel odpykal hlavní trest, uložený mu předchozím odsouzením pro přečin dle lichevního zákona, třeba nebyl na něm dosud vykonán trest vedlejší.

Zařazení do pracovního oddílu (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n.).

Neuznal-li nalézací soud, odsoudiv pachatele pro zločin ve smyslu §u 1 zák. čís. sb. 129/21, spáchaný po nabytí účinnosti tohoto zákona — by pachatel byl zařazen do pracovního oddílu, jest to zmatkem dle §u 281 čís. 11 tr. ř.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1923, Kr II 819/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 7. listopadu 1922, jímž byla

obžalovaná uznána vinnou zločinem předražování dle odstavce druhého Šu 11 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a doplnil napadený rozsudek v ten smysl, že se obžalovaná má po rozumu Šu 1 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. zařaditi do trestního pracovního oddílu na dobu dvou měsíců.

D ů v o d y:

Jelikož obžalovaná odsouzena byla pro zločin dle Šu 11 čís. 4 lichevního zákona, mělo po rozumu Šu 1 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. býti zároveň vysloveno, že se má zařaditi do trestního pracovního oddílu na přiměřenou dobu. Výrok tento jest obligatorní, a, opomenul-li soud lichevní výrok ten učiti, překročil své trestní oprávnění, což jest zmatkem dle Šu 281 čís. 11 tr. ř. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a napadený rozsudek doplniti v ten smysl, že se obžalovaná má po rozumu Šu 1 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n., zařaditi do trestního pracovního oddílu na dobu dvou měsíců. Podotýká se, že, jak ze spisů o předchozím potrestání obžalované pro přečin dle Šu 11 čís. 4 lichevního zákona vidno, byl na ní před spácháním nového trestního činu vykonán toliko trest na svobodě — 6 měsíců tuhé vězení — nikoli též náhradní trest 10 dnů za nedobytnou peněžní pokutu. Než, činí-li lichevní zákon zločinnou kvalifikaci dle druhého odstavce Šu 11 lichevního zákona závislou všeobecně na podmínce, že pachatel byl již jednou pro přečin potrestán, nutno uznati postačitelým, když vykonán byl na něm trest hlavní, to tím spíše, an výkon trestů vedlejších je často závislým na předpokladech, jež nastati mohou teprve po drahé době, a jež může obviněný snadno značně protáhnouti, jak se stalo také v případě, o nějž tuto jde. Nelze míti za to, že zákon zločinnou kvalifikaci učinil závislou na předpokladech tak vratkých a neurčitých, kdyžť přece dle motivů chtěl přiměřeným zostřením hrozeb trestných dle možnosti zvýšiti ochranu spotřebitelstva proti neodůvodněnému vykořisťování.

Čís. 1083.

Obžalovaný nemůže si stěžovati do toho, že jeho trestný čin byl posuzován dle mírnějšího předpisu trestního zákona, ač prý měl býti posuzován dle ustanovení přísnějšího, zakládajícího příslušnost soudů porotních.

V tom, že farář byl proti své vůli neoprávněně odvezen z fary, jest spatřovati obmezování osobní svobody (§ 93 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1923, Kr I 1319/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. září 1921, pokud jím byli někteří ze stěžovatelů